

dooden, maar om zijn mond was een trek als van pijn. Zijn handen lagen mager gevouwen over het strakke, witte laken.

Even stonden ze zwijgend in de kleine, naakte kamer waar hij was neergelegd. Het was, of er drie menschen in de kamer waren, met elk om zich heen een verre, doodsche verlatenheid.

Met de dokter hadden ze enkele dingen zakelijk geregeld; ook deze had niet veel gesproken, scheen koel, bijna vijandig. Alleen bij het afscheid zei hij, en zijn stem was scherp, als hield zij een bestraffing in: „Hij was een goeie jongen.” Loes stond even stil, als wilde ze spreken; dan boog ze dieper het hoofd en liep snel door. Van Marel knikte even, stroef, zwijgend. Dan gingen de twee de deur uit, in de lauwe lentenacht.

Gehaast schreden ze samen door het donkere, ruischende bosch, tot ze waren in het open veld. Even droomde Van Marel van die winteravond, toen de wereld zoo anders was. Nu hing een scherpe harslucht om hem heen, en de wind was warm, als de adem van een jonge vrouw. De nacht was vol van geheimzinnig leven en wijd omhoog stond de hemel vol tintelsterren.

Ze stonden stil en zagen voor zich naar de donkere verte, waar de kleine lichten wenkten aan de horizon. Loes legde haar hand op zijn arm en leunde zacht tegen hem. Dan zagen zij elkaar aan, zonder te spreken. Hij nam haar hand en trok haar dicht tegen zich, in een week gevoel van medelij en teederheid. Ze voelden beiden, hoe een weemoedige vrede hun zielen tot rust bracht.

Aan de doode, achter de hooge, donkere heuvel dachten ze eigenlijk niet meer.